

סילון גרעינים

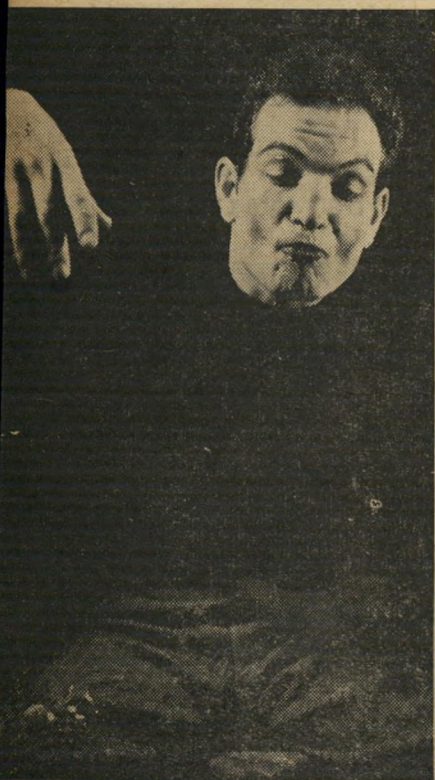
יהי חביבי!!

המ-מ-מ...

ה"בים" האחרון!!

היה אבטיח נפלא!

ימה

הגדולים, בעלי הדיאלוגים המצויינים. הוא החליט לצאת העירה, לנסות את מזלו ב"תיאטרון.

השבועיים שבאו לאחר המבחן שלו ב"תיאטרון אהל, נראו לו כשנתיים: היקבלו אותו לתיאטרון, או לא? היש לו עתיד, או שמא נגזר עליו לסיים את חייו במטבח הקיבוץ? הוא ידע כי בקרבן גנוזים כשרונות גדולים, אך היבחינו אנשי התיאטרון בכשרונות אלה? כן, הם הבחינו בהם:

שייקה נתקבל לאלופן"אהל.

חי'בוהמה

אין זה נכון שהשחקנים רעבים רק ב"פאריס. מצבם אינו טוב יותר גם בתל-אביב, וביחוד כשהם עוזבו זה עתה את הקיבוץ. כשעל גופם חולצה אחת ויחידה ובכיס מכונסי החאקי שלהם מוטלות שתי לירות בודדות ועלובות.

אין זה נכון שרק במוסקבה אין מזון לבני אדם שאינם עובדים. גם לשייקה לא היתה כל עבודה, עד אשר באו ידידיו מן הקיבוץ, פנו אל איש הפלמ"ח בני מהרשק (העולם הזה 858) ואל מזכירתו, שושנה ספקטור, ביקשו מהם לעזור לאמן הצעיר, שעמד על סף היאוש והחזרה לעבודת ה"מטבח.

שייקה קיבל עבודה בתעש. כל היום היה הוא יוצר כדורים ומרכיב מוקשים במרתף הנסתר, אשר ברחוב הירקון, תל-אביב; וב"לילות היה יוצא ללכת אל ארץ הפלאות: אל האולפן. שם חלף הזמן חיש קל. תוך ל"חודי ריתמיקה, מבטא וקריאת מחזות. עתה ידע שייקה ברורות שעתידו על במת-התיאטרון.

המקום הנכון

"בימי הפלמ"ח והמלחמה היינו תמיד ה"אנשים הנכונים במקום הנכון ובזמן הנכון", אמר שייקה בחיך מלא מריחות עם סיום המלחמה, לאחר שהצ'יבאטרון התפרק. הלהקה לא התפרקה מיד. חבריה ניסו להמשיך בעבודתם גם לאחר שביתת-הנשק. לאחר הכל, הם היו חביבים על הקהל לא פחות מאשר קודם. אולם הקהל - שתנה, הבמה נשתנתה, והזמנים נשתנו.

המדים המאובקים הוטלו לקרן"זווית. עתה הלכו בני אדם לתיאטרון בחליפות כהות, כותנות צחורות ועניבות מהודרות. הם לא ישבו עוד בצריף מלא-אדם, או תחת כיפת השמיים, מסביב לבמה שניבנתה במידיהם. עתה הם באו במכוניות אל אולמות-התיאטרון בעלי האווירה המבושמת.

הנצחון נשא בכנפיו את האכזבה. הקרקע נשמטה מתחת לרגליו של דור שלם. שייקה שב וזכר בגעגועים את הצרפתי המופלא, בעל הפנים הגמישים והגוף הקפיצי. עתה נתגלתה לפניו דרכו: הוא יקים את להקת הפאנטומימה הראשונה בישראל. אבל תחילה היה עליו ללמוד, ללמוד וללמוד. הוא ניער מעל רגליו את אבק-ישראל ונסע לפאריס.

תמורה גדולה

עתה נמצא שייקה שוב בישראל. שלוש השנים שבילה בצרפת חוללו בו תמורה גדולה. חבריו הוותיקים רואים בו עדיין את הצ'יבאטניק חובב ההלצות; אולם הוא התבגר כאמן וכאדם, הפך שלו יותר, מחושב יותר. ושמה גרמה לכך טבעת הנישואין ה"מתוססת על אצבעו? הרי הוא נפגש ב"צרפת עם אוהלה, חברתו הוותיקה לצ'יבאטרון, ונשא אותה לאשה.

היו אלה שלוש שנים קשות. אוהלה עבדה בשגרירות הישראלית בפאריס, ושייקה למד אצל דקרו. "במשך שנים אלו כמעט ולא ראיתי את פאריס", סיפר שייקה, "האמינו (המשך בעמוד 18)

ומימה עשויות להטעות את הצופה. בצילום יחיד במינו זה הוכיח צלם העולם הזה ששייקה בועתיו יוצרות רושם של ריצה, או הליכה במים עמוקים, או מאבק נגד רוח.